

λέξεις και φράσεις τὰς ὄποις οὐδ' αὐτοὶ οἱ ὥρωροι οὐδὲν ένόουν. Εἰς τὸν χριστιανικὸν ἀπὸ τῆς Μορμονικῆς ἐκκλησίας ἐνεθυμεῖτο φράσιν τινὰ ἐξελθοῦσαν τὸν γειλέων τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ προρήτου, τὴν ὄποιν διεκοίνωσε πρὸς τινὰ περιηργητὴν Γερμανόν. Ἰδοὺ αὐτή· «Ἄχ μάν, οὐ σὰν, ω μάν, αὐτὸς κανὸς εἴναι Χόλες γέστα, εἴναι ἔτακ μίλια, Γερμανίκ, Εζεκὴλ, Νερί, Λεγί, Saint-John.» Εἰσι τοῦτα αἰγαπτικά μετεργυματικά; ἀγνοοῦμεν τούτο μόνον γινώσκομεν ὅτι ἡ ποιησία αὕτη τῆς ἐπινεύσεως δὲν διέρκεται ὅληγες ὥρας, ἀλλὰ μῆνας ὁλοκλήρους. Καὶ τὸ παραδοξώτερον, οἱ γρίφοι οὗτοι δὲν ἐλέγοντο μόνον εἰς τὰς Θρησκευτικὰς συνελεύσεις, ἀλλὰ τοὺς μετεγείροντα καὶ κατὰ τὰς ἀπλουστέρες κοινωνικὰς ὑποθήσεις. «Ἐνεκκ τῆς μηνίκ ταύτης τῶν Μορμόνων τάττομεν τὴν αἵρεσιν αὐτῶν, ὅποι τὴν δῆμον τοῦ γελοίου, καὶ πρὸ τῆς τῶν κονακέρων ἡ τρεμουλιάριθμων, οἵτινες τρέμουσιν ὅσον ἔγεττι πλειότερον δταν προσεύχονται, νομίζοντες ὅτι ἀποδεικνύουσιν οὗτοι χρεῖαν διότι ἐνίκησαν τὴν ἀμερικήν, καὶ πρὸ τῆς τῶν Μεμινονιτῶν διέκαλόντων ὅτι δυτικεστούσι τὸν Θεὸν ἐκν φέρωσι πόρπας εἰς τὰ ὑποδήματα ἡ Ουλάχια εἰς τὸ ἐνδυμάτων, καὶ πρὸ τῶν πηληπτῶν (Jumpers) οἵτινες ἐν ταῖς ἐκκλησίαις αἴταν μαστοῖσι τὰς ῥάβδους τον, καὶ γιαουρίζουσι!»

Οἱ Μορμόνες, ἀπέκτησάν τινες προστηλύτους καὶ ἐν Γαλλίᾳ, μεταφράσαντες γαλλιστὶ τὴν Βίβλον αἴτων, καὶ ἐκδίδοντες ἐν Παρισίοις καὶ ἐργμερίδαι ἐπιγραφομένην· «Οἱ ἀστῆρι τῆς Δεζερέ, ἡ ὄργανοι τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τῶν Ἀγίων τῶν τελευταίων ἴμερῶν. Διὰ τῆς ἐργμερίδος ταῦτης προτρέπονται οἱ Γάλλοι, ἡ δὲ αὐτοὶ τοὺς ὄνομάζουσιν, οἱ νιοὶ τοῦ Βρέρρου, νὰ ἐγκαταλείπωσι τὴν κατηραμένην Βαθυλῶνα, τὴν μεγάλην μοιγκλίδα, καὶ νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν Νέαν Ιερουσαλήμ.»

Τὸ βιβλιο τῶν Μορμόνων, ἀποχρώντως ὄγκοδες, φέρει τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἐν τῇ Γαλλικῇ μεταφράσσεις εἰδικήσις γραφείσαι τῇ γειτοὶ τοῦ Μορμόνος, ἐπὶ τῶν πλατών τῶν λαρήσισῶν ἐκ τῶν πλακῶν τοῦ Νερί. Μεταφρασθεῖσα ἀγγλιστὶ ὑπὸ Ι. Σμίθ, ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ δὲ μετεργυγεύθεισα γκλλιστὶ ὑπὸ Ι. Τάκλορ καὶ Ε. Βόλτον. «Οἱ Νερίς οἵτος ἦν προφήτης ὅτις ἦλθεν ἐξ Ἰουδαίας εἰς τὸν νέον κόσμον μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ, ὡν εἰς ὃτοις καὶ ὁ Δεζερέ, ἐπὶ τῆς βασιλείας Σεδεκία. Εὗρε δὲ ἐντεῦθεν ἑρείπια μαρτυροῦντα τὴν ἡπαρξίαν ἀγχαίου λαοῦ. Μετὰ τὴν διεσκόρπισην τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς πυργοποίειας Βαθυλῶνος, οἰκογένεια τις, ἡ τοῦ Σερέδ, ἐλθοῦσα κατὰ προσταγὴν τούτου εἰς τὸν νέον κόσμον, ἐγένετο ἀρχηγὸς λαοῦ, οὐτινος τὸν ιστορίαν ἔγραψεν ὁ προφήτης Εθίρ. «Οἱ Νερίς εὑρίσκονται γειτοὶ ταῦτα, ἐξηκολούθουσας τὴν ιστορίαν· ἐγένετο δὲ καὶ οὗτος ἀρχηγὸς φυλῆς πολυκρίθμου, τῆς τῶν Νερίτων, φυλῆς εὐτελίους, φυλησύγου καὶ εἰρηνικῆς, κατὰ πολλὰ διαφόρους τῆς τῶν Αμερικῶν, λαοῦ διεθνοῦς καὶ ἀγρού, τὸν διοῖσαν διεκλέγεται ἐπὶ μακρῷ μετὰ τῶν φιλτάτων αὐτοῦ Θεὸς; ὄργισθεις ἐτιμώμενος μεταβολῶν ἀπὸ λευκοῦ Μορμόνων.»

εἰς μακρῷ. Καὶ ἐντεῦθεν ἡ πρώτη ἀρχὴ τῶν Μαΐμανον ἐνόουν. Εἶτα δὲ μετενόκταν μετὰ ταῦτα, ὁ Θεὸς ἀπέδωκεν εἰς αὐτοὺς τὸ πρῶτον γένομα. Μετ' ὅλην διάρκειαν καὶ οἱ Νερίται αὐτοὶ κατέλιπον τὴν δύναμην τοῦ Κυρίου ἀλλ' ἡ ιστορία δὲν λέγει εἰ καὶ χίτοι ἐτιμωρήθησαν ὅπως καὶ οἱ Λαχανίται. Οἱ Νερίται, ἐγκατεστηθέντες μετὰ κατερόν πρὸς ἀριστον, ἐγένοντο πολέμιοι τῶν πρὸς μεταρμένων Λαχανίτων, καὶ συνεκρότησαν μάχην γαλεπωτάτην περὶ τὸν ισθμὸν τὸν ακλούμενον σκύρεον τοῦ Δαρείου· ἡ δὲ μάχη διήκεσε πολλάς θυσίας, καὶ ἡ στραγὴ ὑπῆρξε τοπούτων τρομερή, ὡςτε δέν ἐπείγεται εἰς μάνος, δη προφήτης Μαΐμανον, οὗτος ἐξτηλούθησε τὰ γρανίκα τοῦ Νερί. Επειδὴ διώκεται μόνος καὶ ἐστενογωρεῖτο εἰς ἄκρων, ἐνελέγθη ἐν δόξῃ ἀπὸ τῆς γῆς, ἀφοῦ πρῶτον ἔκρυψεν ἐντὸς τῶν σπλάγχνων αὐτῆς τὰ πολύτιμα χρονικά του, ἀτινα ἐκανακέρων ἡ τρεμουλιάριθμων, οἵτινες τρέμουσιν ὅσον ἔγεττι πλειότερον δταν προσεύχονται, νομίζοντες ὅτι ἀποδεικνύουσιν οὗτοι χρεῖαν διότι ἐνίκησαν τὴν ἀμερικήν, καὶ πρὸ τῆς τῶν Μεμινονιτῶν διέκαλόντων ὅτι δυτικεστούσι τὸν Θεὸν ἐκν φέρωσι πόρπας εἰς τὰ ὑποδήματα ἡ Ουλάχια εἰς τὸ ἐνδυμάτων, καὶ πρὸ τῶν πηληπτῶν (Jumpers) οἵτινες ἐν ταῖς ἐκκλησίαις αἴταν μαστοῖσι τὰς ῥάβδους τον, καὶ γιαουρίζουσι!»

Ἐσωτερικὸν τοῦ ραοῦ τῶν Μορμόνων.

μελλεις νὰ ἀνακαλύψῃ, δη Σμίθ δτε ἔλθει τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, κατὰ τὰς προφητείας, δηλαδὴ τὴν δεκάτην ἐκκτονταστηρίδα.

Κατὰ τὸ βιβλίον τῶν Μορμόνων, δη Θεὸς τοῦ Ιτραχήλ, κηδόμενος τοῦ πλάσματος αὐτοῦ, ἐργάζεται διὰ προφυτείων καὶ φιλερῶν σημείων νὰ φέρῃ εἰς μετάνοιαν τοὺς Λαχανίτας καὶ Νερίτας· ἀλλ' ἡ καρδια τούτων ἐσκληρύνθη καὶ ἐπωρώθησαν οἱ ὄφειλμοι τῆς ψυχῆς αὐτῶν, καὶ ἐλιθοβόλησαν μάλιστα πολλοὺς τῶν προφητῶν.

Τοικύτα ἐν γένει γελοῖς καὶ παράλογα περιέγειται τὸ βιβλιο τῶν Μορμόνων· δη Θεὸς αὐτῶν κατεβάσθαι να: συγγνότατε εἰς τὴν γῆν καὶ διὰ τὰ εὐτελέστερα πράγματα καθημένος δὲ ἐντὸς νεφελῶν συναντῶν, λαοῦ διεθνοῦς καὶ ἀγρού, τὸν διοῖσαν διεκλέγεται ἐπὶ μακρῷ μετὰ τῶν φιλτάτων αὐτοῦ Θεὸς; ὄργισθεις ἐτιμώμενος μεταβολῶν ἀπὸ λευκοῦ Μορμόνων.